

**ADEVĂR
SAU
PROVOCARÉ**

JOCUL MINCIUNII

2

DE

**SARA
SHEPARD**

AUTOAREA SERIEI

Micutele mincinoase

PROLOG

VIAȚA DE DUPĂ MOARTE

Atunci când mori, îți lipsesc lucrurile simple. Plăcerea de a te trânti pe pat când ești epuizat, mirosul de aer curat în Arizona după o furtună din sezonul musonilor, fâlfâitul din stomac când îți vezi marea dragoste la capătul holului. Uci-gașul meu m-a lipsit de toate lucrurile astea, înainte să împlinesc optsprezece ani.

Și datorită sorții – și a unei amenințări din partea ucigașului meu – sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Emma Paxton, a intrat în viața mea.

Acum două săptămâni, după ce am murit, am aterizat brusc în lumea Emmei, o lume atât de diferită de a mea, după cum vă puteți închipui. Chiar din prima clipă, am început să văd ceea ce vedea Emma, să merg acolo unde mergea ea... și să observ. Am observat cum Emma m-a găsit pe Facebook și cum cineva care s-a dat drept mine i-a cerut să se vadă. Am urmat-o în Tucson, unde spera să mă întâlnească în sfârșit. Apoi le-am văzut pe prietenele mele abordând-o pe Emma, luând-o drept mine și ducând-o la o petrecere. Eram

în spatele ei când a primit bilețelul în care cineva o anunța că am murit, avertizând-o că, dacă n-o să continue să se dea drept mine, dacă n-o să-și țină gura, o să moară și ea.

Acum, o privesc pe Emma cum își pune tricoul meu preferat, alb și subțire, și își dă cu fardul meu NARS pe pomeții proeminenți. Nu pot să spun nimic când o văd trăgându-și pe ea jeansii mei strâmți pe care obișnuiam să-i port în weekend și cotrobăind în cutia mea din lemn de cireș cu bijuterii după medalionul meu favorit, cel care, atunci când se reflecta soarele în el, trimitea scânteii de curcubeu în toată camera. Și stau liniștită lângă ea în timp ce trimite un SMS prin care confirmă planurile pentru un mic dejun întârziat cu cele mai bune prietene ale mele, Charlotte și Madeline. Eu aș fi folosit alte cuvinte. Totuși, Emma are cam aceleași trăsături de bază ca și mine – aproape nimeni n-a observat că nu sunt eu.

Emma pune telefonul jos, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Unde ești, Sutton? întreabă ea cu voce tare, tremurătoare, ca și cum ar ști că sunt prin preajmă.

Aș vrea să pot să-i trimit un mesaj de dincolo de mormânt: *Sunt aici. Și iată cum am murit!* Doar că, atunci când am murit, mi-a dispărut și memoria. Mai am crâmpie de amintiri din când în când, despre cine am fost, dar la suprafață n-au ieșit decât câteva momente cât de cât coerente. Moartea mea e un mister la fel de mare și pentru mine, ca și pentru Emma. Tot ceea ce știu în sufletul meu, în *oasele* mele, e că cineva m-a ucis. Și că același cineva o urmărește pe Emma la fel de atent ca și mine.

Dacă mă sperie chestia asta? Da. Dar prin Emma mi s-a dat o șansă să descopăr ce s-a întâmplat în acele clipe din urmă, înainte să-mi dau ultima suflare. Și cu cât descopăr mai multe despre cine am fost și despre secretele mele, cu atât mai mult îmi dau seama câte primejdii o înconjoară pe sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă.

Dușmanii mei sunt pretutindeni. Și uneori tocmai cei pe care-i bănuim mai puțin se dovedesc a fi marile noastre amenințări.

1

O VIAȚĂ VRĂJITĂ

— Pofțiți, acolo e terasa.

O hostesă bronzată și cârnă luă patru meniuri îmbrăcate în piele și traversă sala de la La Paloma Country Club din Tucson, Arizona. Emma Paxton, Madeline Vega, Laurel Mercer și Charlotte Chamberlain o urmară, strecurându-se printre mese ocupate de bărbați în jachete cafenii și cu pălării de cowboy, de femei în rochițe de tenis și de copii care mestecau niște cârnăciori de curcan. Emma intră într-un separeu de pe terasa stucată, uitându-se la tatuajul de pe ceafa hostesei care se îndepărta — o ideogramă chinezească însemnând probabil ceva banal, *credință* sau *armonie*. De pe terasă se vedea priveliștea Munților Catalina, iar în lumina soarelui din dimineața târzie se conturau clar fiecare stâncă și fiecare cactus. Câțiva metri mai încolo, jucătorii de golf se strânseseră în jurul unui semn pentru minge, studiindu-și loviturile sau verificându-și telefoanele BlackBerry. Înainte să ajungă în Tucson și să preia viața surorii ei gemene, Emma călcase într-un club ca

acesta doar când lucrase ca ajutor la un teren de minigolf de lângă Las Vegas.

Eu, una, cunoșteam însă locul acesta ca-n palmă. Stând, invizibilă, lângă sora mea geamănă, agățată mereu de ea ca un balon de încheietura unui copil, am avut un crâmpei de amintire. Ultima oară când mâncasem la restaurantul acesta, părinții mei mă scosese în oraș să sărbătorim seria de note bune din carnetul meu – o raritate pentru mine. Un iz de ardei și ouă îmi aduse aminte de mâncarea mea preferată – *huevos rancheros*, făcută cu cel mai bun *chorizo* din tot Tucsonul. Ce n-aș fi dat să mușc măcar o dată!

– Patru sucuri de roșii cu lămâie verde, ciripi Madeline spre chelnerița care tocmai apăruse.

Când chelnerița se îndepărtă țănoșă, Madeline își îndreptă spatele luând postura de primă balerină, își aruncă părul negru ca obsidianul peste umăr și scoase din poșeta ei cu franjuri o sticlă argintie. Clătinând-o, făcu lichidul să bolborosească.

– Am putea să ne preparăm câte-un Bloody Mary, spuse ea, făcând cu ochiul.

Charlotte își dădu o șuviță de păr roșu-auriu pe după urechea pistruiată și rânji.

– Un Bloody Mary m-ar face praf, spuse Laurel pișcându-se cu degetul mare și cu arătătorul de nasul pârlit de soare. Sunt încă ruptă după azi-noapte.

– A fost un chef pe cînte! spuse Charlotte studiindu-și chipul reflectat pe dosul unei lingurițe. Tu ce zici, Sutton? Ți-am arătat calea cea bună spre maturitate?

– Ei, ce știe ea? spuse Madeline dându-i un ghiont Emmei. Juma' din timp nici măcar n-ai fost *acolo*.

Emma înghiți în sec. Încă nu se obișnuise cu tachinările dintre prietenele lui Sutton, o chestie care apare după ani de prietenie. Cu doar șaisprezece zile și jumătate în urmă, era un copil adoptat în Las Vegas, suferind în tăcere în compania lui Travis, antipaticul ei frate adoptiv, și a lui Clarice, mama ei adoptivă obsedată de celebrități. Apoi descoperise pe internet un filmuleț cu strangularea unei fete care arăta exact ca ea, până și ovalul feței era același, cu pomeți proeminenți și ochi de un albastru-verzui, care-și schimbau culoarea în funcție de lumină. După ce o contactase pe Sutton, misterioasa sosie, și descoperise că erau surori gemene care se pierduseră una de cealaltă cu mult timp în urmă, Emma plecase în Tucson, tulburată și nerăbdătoare s-o întâlnească.

Pe repede înainte, a doua zi Emma aflate că Sutton fusese ucisă – și că aceeași soartă o aștepta și pe ea, dacă nu începea să se dea drept Sutton. Chiar dacă nu-i plăcea deloc că era silită să trăiască o minciună și chiar dacă simțea cum i se face pielea de găină ori de câte ori cineva o striga „Sutton”, Emma nu vedea nicio alternativă. Ceea ce nu însemna că avea să renunțe și să lase trupul surorii sale să putrezească pe undeva. Trebuia să afle cine o ucisese pe Sutton – cu orice

preț. Nu era vorba numai de a-i face dreptate surorii ei, era în același timp singura cale să-și recapete înapoi viața și să-și păstreze noua ei familie.

Chelnerița se întoarse cu patru pahare cu suc de roșii și, imediat ce se îndepărtă din nou, Madeline deșurubă capacul sticlei și turnă un lichid transparent în fiecare dintre pahare. Emma își trecu limba peste dinți, mintea ei de jurnalist formulând imediat un titlu: *Minoră prinsă cu alcool în restaurantul unui club local*. Prietenele lui Sutton..., ei bine, trăiau la limită. Și nu numai în privința asta.

— Ei, Sutton? spuse Madeline împingând un pahar cu suc de roșii condimentat spre Emma. Ai de gând să ne povestești de ce ai șters-o la petrecerea de ziua ta?

Charlotte se aplecă în față.

— Sau poate că dacă ne-ai spune ar trebui să ne ucizi?!

La auzul cuvântului *ucizi*, Emma tresări. Madeline, Charlotte și Laurel erau în capul listei cu suspecti pentru moartea lui Sutton. Cu o săptămână în urmă, în noaptea în care rămăsese să doarmă acasă la Charlotte, cineva încercase s-o strânguleze pe Emma cu medalionul lui Sutton, și cine o făcuse ori reușise să deconecteze alarma..., ori se afla deja în casă. Iar cu o seară înainte, la petrecerea de ziua lui Sutton, Emma descoperise că în spatele scenei cu strangularea se aflau prietenele ei. Era doar o farsă, prietenele lui Sutton erau membre ale unei confrerii secrete numite Jocul Minciunii, care se mândrea sperându-i cu tot felul de farse pe membrii ei și pe ceilalți puști din școală. Dar dacă prietenele lui Sutton

au vrut să ducă lucrurile mai departe, mult mai departe? Fuseseră întrerupte de Ethan Landry, singurul prieten adevărat al Emmei din Tucson, dar poate că își propuseseră s-o termine pe Sutton mai târziu.

Ca să se liniștească, Emma sorbi lung din suc și o convocă pe Sutton cea dinlăuntrul ei, o fată despre care aflase că era impertinentă și afurisită și că nu dădea doi bani pe nimeni.

— Ei! Mi-ați simțit lipsa? Sau erați îngrijorate că m-a târât careva în deșert și m-a lăsat moartă acolo?

Scrută cele trei fețe care se holbau la ea, încercând să surprindă vreo reacție de vinovăție. Madeline își scărmana lacul de culoarea piersicii de pe o unghie. Charlotte sorbea nepăsătoare din băutură. Laurel se uita spre terenul de golf, ca și cum ar fi recunoscut pe cineva.

Apoi iPhone-ul lui Sutton țârâi. Emma îl scoase din sacoșă și se uită pe ecran. Avea un SMS de la Ethan. CUM TE SIMȚI DUPĂ SEARA DE IERI? SPUNE-MI DACĂ AI NEVOIE DE CEVA.

Emma închise ochii, închipuindu-și trăsăturile lui Ethan, părul lui negru ca pana corbului și ochii albaștri limpezi, felul în care o privea, cum n-o mai privise niciun băiat până atunci. Trupul îi fremăta de dorință și ușurare.

— De la cine era? întrebă Charlotte, aplecându-se peste masă, aproape înfigându-și pieptul în aranjamentul de cactuși.

Emma acoperi ecranul cu mâna.

— Te-ai înroșit, spuse Laurel, arătând-o pe Emma cu degetul. Ai un nou iubit? De-aia ai fugit de Garrett aseară?

— Era mama, spuse Emma ștergând rapid mesajul.

CUM AR FI DACĂ AI SIMȚI CĂ VIAȚA
ÎȚI ESTE AMENINȚATĂ?
CE-AI FACE CA SĂ TE SALVEZI?
AI FI ÎN STARE SĂ TE DAI DREPT ALTCEINEVA?
NICIODATĂ NU SPUNE NICIODATĂ!

VIAȚA MEA PERFECTĂ ERA O MINCIUNĂ.
ACUM AȘ FACE ORICE
CA SĂ DEZVĂLUI ADEVĂRUL.

Până nu demult, aveam tot ce-și poate dori o fată:
prieteni extraordinari, un iubit superdrăguț,
o familie iubitoare. Dar niciunul din ei nu știe că
am dispărut – că sunt *moartă*. Ca să rezolve misterul
morții mele, sora mea geamănă pierdută cu mult
timp în urmă, Emma, se dă drept mine.

Iar ucigașul meu îi pândește fiecare mișcare.
Îmi aduc aminte foarte puține lucruri despre viața
mea, așa că nu pot decât s-o urmăresc pe Emma,
care încearcă să afle cum și unde am dispărut.

Dar cu cât sapă mai adânc, cu atât mai mulți
suspecți scoate la iveală. Se pare că eu și
prietenele mele jucam o mulțime de jocuri –
jocuri care distrugau viețile altora.

Oricine ar fi putut dori să se răzbune... și să ne
vadă pe mine – și acum și pe Emma – moarte.

SĂ CONTINUE JOCUL MINCIUNII!

ADEVĂR SAU MINCIUNĂ?

Pentru cele mai proaspete bârfe, noutăți și secrete,
vizitați site-ul www.lyinggame.com.

RECOMANDAT DE:

BRAVO **GIRL!**

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: © 2010 by Gustavo Marx/
MERGE LEFT REPS, INC.
Designul copertei: Liz Dresner

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-405-9

ISBN: 978-973-102-445-5

9 789731 024455

www.grupulcorint.ro